

formodne Retskraft for Kongeriget. Det er jo imidlertid forudsat, saaledes som det tydelig kan ses af den Betænkning, som Marineministeriet har afgivet paa Justitsministeriets Begjæring, og som findes omtalt i Motiverne til Lovforslaget, at disse 3 Gange 24 Timer opfattes som gjældende Ret her i Danmark, og sandsynligvis har man i Praxis holdt sig dem efterrettelig. Men det, jeg ønskede at vide, er, om den ærede Minister har forudsat eller ikke, at der gjælder en saadan Bestemmelse om en Frist af 3 Gange 24 Timer for Skipperen til selv at optage sit Anker med den Virkning, at han ikke kommer til at erlægge egentlig Bjergeløn, men havde en Ret til selv at forestaa Optagelsen og til, hvis Noget har optaget det forinden, da kun at give, hvad der kaldes en billig Betaling og Erstatning for afholdte Udgifter. Hvis nemlig Meningen er, at man vilde lade en saadan rent positiv Bestemmelse om 3 Gange 24 Timer bestaa, burde det vistnok udtryffeligt siges og optages i Lovforslaget. — Det kunde imidlertid, forekommer det mig, være tvivlsomt, hvorvidt det er rigtig at gaa saa vidt, som Lovforslaget er gaaet med Hensyn til at indrømme den, der har ladet slippe et blindt Anker, Ret til at kunne fordre sig det tilbageleveret i Modsetning altsaa til den tidligere Lovgivning. Det er fuldkommen rigtig, at denne Frist af 3 Gange 24 Timer, hvis den virkelig skulde betragtes som en peremptorisk Frist, er for kort for Skipperen; men et andet Spørgsmaal er det, om det dog ikke vilde være i Skibsfarens Interesse at paalægge Skipperen snarest mulig, naar han vilde vindicere sit Anker, at melde til vedkommende Dyrighed, haade at han havde tabt det, og at han forbeholdt sig selv at tage det op, samt at han usfortøvet vilde skride til at lade det tage op. Det forekommer mig, at en saadan Bestemmelse vilde være ret rimelig. De 3 Gange 24 Timer, som forudsættes nu at tilkomme ham som Frist, regnes jo, tænker jeg, fra den Tid, han har mistet Ankeret; og alene derved er denne Ret usyldestgjørende, at han hyppig ikke vil kunne foretage noget Skridt i Løbet af disse 3 Gange 24 Timer; men det forekommer mig ikke umuligt, at den Afgang, som § 3. giver Cieren til at fordre et Anker tilbage i Løbet af 2 Maanedre fra den Tid, Bekjendtgjørelsen er færdig, kunde betinges af, at han betimelig havde foretaget saadanne Skridt som af mig nys nævnt. Det vilde i alt Fald være en Modifikation, som vilde kunne bidrage Noget til at værne om det, som jo har været den tidligere Lovgivnings Hensigt, nemlig værne om Farvandets Renhed for saadanne Ankere. Jeg er imidlertid ikke tilstrækkelig inde i dette Forhold til at kunne sige, om en Bestemmelse som den, jeg har nævnt, netop vilde være passende og praktisk. I hvert Tilfælde vilde det interessere mig at erfare, hvorledes den høitærede Justitsminister ved Affattelsen af dette Lovforslag har tænkt sig, at

man var stillet til den omtalte Frist af 3 Gange 24 Timer.

Dan: Jeg begjærede kun Ordet for at gjøre en ganske enkelt Bemærkning, som nærmest vedrører dette Lovforslags Form. Jeg skal nemlig gjøre den Henstilling, om man ikke kunde samle og samarbejde i denne Lov de forskellige Bestemmelser, som findes om dette Emne, thi det maa jo erindres, at denne Lov i Regelen nærmest vil blive benyttet af Folk, som ikke ere særlig loyrbidige. Der har tidligere her i Thinget viist sig en Bestræbelse for at opnaa det, jeg har tilladt mig at antyde, og jeg tror derfor ikke, at jeg staar aldeles ene med denne Betragtning. Jeg tillader mig altsaa at rette det Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister, om der fra hans Standpunkt kunde være nogen Betænkning ved at gaa ind paa en saadan Sammenarbejden af de forskellige gjældende Bestemmelser. Disse findes jo navnlig i de to Rancelliplakater, der citeres i § 4, og deres Lovtext udgjør ikke mere end en halv Snes eller en hel Snes Linier, men det er vel muligt, at der findes flere Bestemmelser, som bør medoptages, Noget, hvorefter jeg dog ikke tør have nogen Mening.

Justitsministeren (N. L. Lemann): Jeg skal med Hensyn til de Bemærkninger, som ere fremkomne angaaende nærværende Lovforslag, først ligeoverfor den sidste ærede Ræder bemærke, at der fra min Side ikke er Noget i Veien for, at man forsøger paa i selve Lovforslaget at optage Indholdet af disse to Rancelliplakater af 25de Marts 1824 og 25de August 1825, da jeg tror, at man vil kunne gjøre det forholdsvis let, hvis der lægges Vægt derpaa. For saa vidt man altsaa ikke vil gaa længere i at forsøge paa at fremstille alle de gjældende Bestemmelser om Opffikning af Ting, der ere færdige paa Havets Bund, end dertil, er der fra min Side Intet til Hinder derfor. Men paa den anden Side tror jeg rigtig nok ikke, at man vil kunne gjøre det, uden ved at skabe denne Lov helt om og give den en langt større Rækkevidde, end jeg har tænkt mig, naar man vil forsøge her at samarbejde alle de Bestemmelser, som overhovedet gjælde i Lovgivningen om Optagelse af Ting, sunkne paa Havets Bund. — Hvad selve Lovforslaget angaar, er det, som jeg har anset for Hovedsagen, og som jeg lægger Vægt paa, at faae en Forandring tilveiebragt i den nugældende Tingenes Tilstand paa dette Punkt, fordi efter min Mening de, der have Klaget derover, have Ret dertil, at Lovgivningen ikke tilstrækkelig værn om Cieren Ret til sin Ting. Den nuværende Lovgivning medfører jo, at et saadant blindt Anker, i alt Fald naar denne Frist af 3 Gange 24 Timer er forløben, er god Priis og kan tages af Enhver, saaledes altsaa at den, der er saa uheldig at miste et saadant blindt Anker, i mange